

Хай людяність живе і далі!

Веде мале дівчатко тротуаром маму,
Ще й знизу вгору щось розпитує воно,
Точнісінько таке було колись із нами,
Тепер люблюсь ними лише крізь вікно...

Щаслива мама і сама ще юна, бачу,
Свою дочку за ручку бережно веде
І неквапом чогось повчає на додачу –
Земне таке собі сімейство і святе.

Дитина дріботить за мамою терпляче,
На прогулянку вийшла відкривати світ,
Їй хочеться далекий ще кінець побачить
Й дізнатись чому спереду нема воріт.

А он чомусь, через дорогу є ворота!
Куди не кинеш оком – стрінеш дивину...
Бруківка, а за кілька кроків вже болото
Й відразу хочеться помірять глибину.

Який же незбагнений світ навколо неї,
А дуже й швидко хочеться його пізнати.
Не вистачить, мабуть, прогулянки цієї
Та й втому вже у ніжках стала відчувати.

Заплуталась зовсім в емоціях дитина,

Від цього піднімає ручки догори,
Змінився в неї настрій лише за хвилину,
А прогулянку можна й завтра повторить!

Пройшли... В душі у мене наче защеміло,
Неначе сам я доторкнувся до пори,
Як був малим, за руку мами захотілось
Схопитись і своє дитинство повторить.

Як добре, що життя по колу йде й спіралі,
Що сам себе малим відчуєш наяву,
І людяності дух живе у нас ще й далі,
Щоразу в форму переходячи нову.

Дата написання вірша: 2024-01-02